

θλιβερή λέξη «έρχεται», πού κρύβει μέσα της ότι πονηρό και λυπηρό φαντάζεται ο νοῦς και η καρδιά.

Η μάνα παρακαλάει στὸν θαλασσινό, τὸν Ἅγιο Νικόλα, γρήγορο ἐρχομὸ τοῦ βαρυβουρὸν παιδιοῦ της κι' ἡ δύστυχη ἀδελφὴ μὲ τὴν παρθενικὴ κι' ἀμόλυντη ψυχὴ της ζητάει ἀπὸ τὸ Θεὸ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα. Μὲ τί τρεμουλιαστὰ χέρια, μὲ τὴ συγκίνηση θ' ἀρπάζουν τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ναύτη καὶ μὲ τί χτυπόκαρδο θὰ τὸ διαβάσουν στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Γλυκὸ χωριό, πού κρύβεις μέσα σου κάθε γλυκὸ καὶ ἱερό αἶσθημα, κάθε οὐράνιο καὶ θεῖο μεγαλεῖο, πόσους γλυκοὺς καὶ θλιβεροὺς στοχασμοὺς, μοῦ φέρνεις στὴν πολυπάθη καρδιά, ὅταν ἐδῶ στὴν ἔρμη ξενιτιὰ αἰσθάνομαι τὸ ἱερό ὄνομά σου.

Ὁθωνοί.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ ΤΟ ΝΕΡΟ.

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό ;
νὰ πιῶ, σταλιά νὰ μὴν ἀφήσω. . .
ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
ποῦ τόσα χρόνια λαχταρῶ
τὸ κάμα μου νὰ σβύσω ; . . .

Εἶχε τῆς κόλασης φωτιά
'ς τὰ μαῦρα μάτια της ἐκείνη . . .
εἶχε τῆς κόλασης φωτιά,
καὶ φλόγα μοῦ ἀνάψε πλατειὰ
'ς τὰ στήθεια ὅπου δὲν σβύνει ! . .

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
τὰ σωθικά μου νὰ δροσίσω . . .
γιατὶ τὸ δάκρυο τὸ πικρὸ
ποῦ ἄθελα πίνω ἀπὸ καιρὸ
γυρνάει τὴν φλόγα πίσω ! . .

ΦΩΤΙΟΣ Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 295).

Κάποιες φορές συναντοῦσα τὰ ἀγαθὰ του καὶ εἰλικρινῆ μάτια πού τὰ κάρφωνα ἐπάνω μου μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ, μόλις ἔβλεπε πού τὸν παρατηροῦσα, ἀνελάμβανε ἕνα ὕψος ἤρεμο καὶ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ διὰ πράγματα... Θεέ μου, ἀδιάφορον αὐτὰ καὶ' ἐαυτὰ, ἀλλὰ πού μὲ ξεκούραζαν ἀπὸ τίς ἐμπαθεῖς βλασφημίες πού μοῦ ἔφερε τὸ ταχυδρόμειον. Εἶχε τόσον σεβασμὸν καὶ αὐταπάρνησιν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα των!... Οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἔχνος προσβολῆς τῆς φιλοτιμίας, ἐνῶ ὁ ἄλλος!... Ἐφαίνετο ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ὅτι ἤμην ἐλλιπὴς πρὸς τὰ ἱερώτερα καθήκοντα διότι ἤρνηθην νὰ τῷ ἀνῆκω, διότι αὐτὸ ἀκριθῶς ἐζητοῦσε. Μὲς' στὸν θυμὸ του ἔριψε τὸ προσωπεῖον. Ἐ! λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ λέγω τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά των, νὰ, ὀνομάζω τρέλλα μιὰ τρέλλα καὶ ἰδιοτροπία μιὰν ἰδιοτροπία. Τὰ ἀπροσδιόριστα δικαιοῦματά τοῦ πάθους, τὸ ὕψος τῆς ἐντελοῦς παραδόσεως τοῦ ἀτόμου, ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια μὲ τὰ ὁποῖα, μὲ στολὴν τὴν ἐπιείκειαν, σκεπάζουν ἀδυναμίας, ἐπικινδύνους ἄλλως τε καὶ ἐνόχους, δὲν ἐξαπατοῦν παρὰ ἐκείνους πού ζητοῦν νὰ γελασθοῦν. Μόνη ἡ ἀφροσύνη ἀξίζει νὰ τὴν θαυμάζουν, ὁ δὲ λόρδος Μέλτων εἶναι ἀφροσυμμένος καὶ ἔτοιμος διὰ τὰς θυσίας πού τοῦ στοιχίζουν τὸ περισσότερο. Μοῦ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν μακρὰν ἐπιφύλαξιν του, μὲ τὴν φροντίδα πού εἶχε νὰ μὴ θίξῃ μαζί μου κανένα ζήτημα πού εἰμποροῦσε νὰ μὲ εἶναι ὀχληρόν.

Δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ καμμίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ κατελάμβανον τὴν ἀνήσυχον ἑκφρασιν τῆς μαρφῆς του, ἥσθάνόμην πού ἔλεγε : « Ἀρά γε ἐξαφνα θὰ ἐξαφανισθῇ σὰν καπνὸς εἰς τὸ ἄπειρον ; » καὶ πού συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοὴν του, τρόπον τινα, ἀπὸ φόβον μήπως ὠθήσῃ τὰ πράγματα.

— Λοιπὸν ἐφέτος δὲν θὰ πᾶτε στὸ Λονδῖνον ; τὸν ἠρώτησε τελευταίως ἡ πενθερά μου.

— Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι δὲν μπορεῖ πια νὰ κανεῖς νὰ κυνηγήσῃ εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς τὰ clubs ἀρχίζουν νὰ εἶναι εὐχάριστα. Αὐριον ἀναχωρῶ.

— Σεῖς δέ, μίσσες Νέβιλ, ἠρώτησε δειλῶς ὁ λόρδος Μέλτων, πότε θὰ ἀφῆσετε τὸ Μπιτςγρόβ ;

Εὐκόλῃ μὴ ἔδιδε νὰ ἐνοήσω μ' αὐτό : — Ὅσο θὰ ἦσθε ἐδῶ θὰ μένω καὶ ἐγώ.

— Ἐγώ, ἀπήντησα, μόλις ἤλθω, διατί θέλετε νὰ ἀναχωρήσω ; πού νὰ ὑπάγω ;

— Ἐνόμιζα... μοῦ εἶχατε 'πῇ ὅτι εἶχατε σκοπὸν νὰ μένετε στὴν Γαλλίαν.

— Λέγει κανεῖς τόσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν κάμνει κατόπιν !

Μέ ἐπλησίασε καὶ ἐπωφελούμενος μίαν στιγμὴν ποὺ εἴμεθα μόνον στὴν αἴθουσαν :

— Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ γάμος, μοῦ εἶπε, μὲ μισο-
πνιγμένην φωνήν.

— Ποιὸς γάμος ;

— Αὐτὸς ὁ γάμος ποὺ κόντευε νὰ γείνη.

— Ὅτ' τὸν εἶδατε 'ς τὸ ὄνειρό σας. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ λόγος περὶ γάμου.

— Ἀλλὰ τότε...

Καὶ μ' ἓνα τρεμουλιαστὸ χέρι ἔπιασε τὸ χέρι μου.

— Σᾶς παρκαλῶ, μὴ μὲ ἐμπαίζετε. Ἄν πρόκει-
ται καὶ πάλιν νὰ διαψευθοῦν αἱ ἐλπίδες μου δὲν ἀντέχω !

— Τί θέλετε νὰ 'πῆτε ;

— Ἐνθυμείσθε τὴν συμφωνίαν μας . . . τὴν συμ-
φωνίαν μας πρὶν ἀναχωρήσετε ;

— Μάλιστα, ἔπρεπε νὰ γράψω κάθε μέρα τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ ἐπὶ τέλους νὰ σᾶς δώσω νὰ τὰς ἀναγνώσετε.

— Ἀκριβῶς αὐτό ! Αὐτὸ τὸ ταξίδι θὰ ἦτο μιὰ δοκιμὴ κατόπιν τῆς ὁποίας θὰ ἐβλέπατε ἂν μίᾳ πρότασιν ποὺ σᾶς ἔκαμα. . .

— Δὲν περιέμενα τὴν ἐπάνοδόν μου διὰ νὰ ἀρνη-
θῶ λόρδε Μέλτων.

— Μάλιστα . . . μάλιστα. . . (Ἦ φυσιογνωμία
τοῦ ἐπεσπίασθη ἑξαφν) — Ἀλλὰ, ἂν δὲν προτιμᾶτε
ἄλλον δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ μοῦ ἐπιβάλλετε τόσην
θλίψιν.

— Γνωρίζετε ὅτι μεταξύ μας μόνον φιλιὰ ὑπάρχει.

— Ἦ φιλία σας δι' ἐμὲ εἶναι κάτι πολὺ περισ-
σότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὁποῖός δήποτε ἄλλης. Ἀλ-
λως τε τὸ μέλλον ἐξαχρᾶται ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶπεν
αὐτὸς ὁ θαυμασιὸς πεισματάρης. Δὲν θὰ μὲ ἐμπο-
δίσετε νὰ ἐλπίζω ὅτι . . . ὅτι . . .

— Ὅτ' ἐπιτρέψετε ἴσως νὰ σᾶς ἀγαποῦν, εἶπε μὲ
μιὰν συγκινητικὴν ταπείνωσιν.

— Πρέπει νὰ ἐνοήσω ὅτι ἀνανεώνετε τὴν πρότα-
σίν σας !

— Τὴν ἀνανεώνω κάθε μέρα στὴν καρδίᾳ μου,
ἂν καὶ δὲν εἶχα οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα ἐπιτυ-
χίας. Ἄν μοῦ ἐπιτρέπατε νά...

— Σταθῆτε, σταθῆτε. Ὅτ' σᾶς εἶπω ὅλα. Πράγ-
ματι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνω στὴν Γαλλία.

— Τὸ ἐνδιαφέρον δι' ἐμὲ εἶναι ὅτι ἐπεστρέψατε.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς τὸ ἀποκρίψω ὅτι ἐκεῖ ἔκα-
μα πολλὰς ἀπερίσκεψας.

— Ἀρκεῖ νὰ θέσετε τὸ χέρι σας στὸ χέρι μου
ὅπως κάμνετε τώρα διὰ νὰ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι
δὲν ἔχετε τίποτε διὰ τὸ ὅποιον νὰ σᾶς τίπητῃ ἡ
συνειδήσις.

Δὲν ἀπέσυρα τὸ χέρι μου καὶ τοῦ εἶπα :

— Ὅτ' ἐπαρκαδέχεσθε νὰ μὴ ἰδῆτε ποτέ τὰς ἐξο-
μολογήσεις τῆς Ὁδέττης πρὸς τὴν μίσσας Νέβιλ, ἡ
ὁποία τὴν διώρθωνε ἑλαφρὰ, πολὺ ἑλαφρὰ ; σᾶς τὸ
προειδοποιῶ.

— Μήπως σᾶς παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὰς δώσητε ;
Ἄρα γε καὶ τὰς ἐσυλλογίσθη ; Ἐσεῖς ἐμμένετε
σ' αὐτὴν τὴν παιδαριώδη ἰδέαν.

Μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ λόρδου Μέλτων ἔρριξα στὴν
φωτιὰ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς μου. Καὶ δι' αὐτὸ
ἀκόμη τοῦ ζητῶ συγγνώμην διότι ἐπρόκειτο νὰ τίς
διαβάσωμε μαζί ἴσως ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ εἶναι
κανεὶς μάρτυς τοῦ ἀγῶνος τὸν ὅποιον τόσον συχνὰ
ἠγωνίζοντο τὰ δύο ἀντίθετα ἄτομα ποὺ ἐνυπάρχουν
στὴν ψυχὴν τῆς Ὁδέττης. Πιστεύω, ἄλλως τε, ὅτι
ἔκαμαν ἀναγκωχὴν κατόπιν τῆς νίκης τῆς λογικωτέ-
ρας καὶ καλυτέρας.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ διερχώμεθα κάθε χρόνον, ὅπως
σοῦ τὸ εἶχα προτείνῃ, στὴν Γαλλία μέρος τοῦ χει-
μῶνος ; μὲ ἡρώτης εὐπειθῶς ὁ μέλλων σύζυγός μου.

Ἀπήντησα ὡς γυναικὰ ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀρέσῃ
στὸν ἄρχοντα καὶ κύριόν της ὅτι θὰ ἠμποροῦσαν
περίφημα νὰ περάσω ὁκτώ μῆνας στὸ μέγαρον τοῦ
Μέλτων τοὺς δὲ ἐπιλοίπους μῆνας νὰ τοὺς περάσω
στὸ Λονδίον εἰς τὴν Σκωτίαν ὅπου ὁ Ράλφ εὐχαρι-
στεῖται νὰ κυνηγᾷ τοὺς σαλοπετεινοὺς.

Ἐδοκίμασα τότε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἰδῶ ἕναν
ἄνθρωπον εὐτυχῇ, εὐτυχῇ χωρὶς πολλὰ λόγια ἀλλ' ἐν-
τελῶς καὶ χάρις σέμέναν.

Αἰσθάνεται κανεὶς ἕνα εἶδος ἡδονῆς ὅταν εἰμπο-
ρῇ νὰ ὑποδύεται ἔτσι τὸ πρόσωπον τῆς εὐσπλαγγνι-
κῆς θεότητος ποὺ εἰσκακοῦν ἐντελῶς. Ἀλλὰ φοβοῦ-
μαι μήπως ἀπαξ ἔτι δὲν εὐτυχῆσω παρὰ μόνον διότι
ἐξετέλεσα καθήκον.

Αὐτὸ θὰ μοῦ ἀρκεῖ τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ ἦμαι δι'
αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ τίμιον ἄτομον μιὰ καλὴ σύζυγος.

Ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς γνωρίμους σου, ὁ Παῦλος
Σουλὸς ἢ ἄλλος κανεὶς μὲ θεωρήσῃ φιλόδοξον ! Σᾶς
ἐπιφορτίζω ἐσὲ καὶ τὸν σύζυγόν σου, ποὺ μὲ γνωρί-
ζετε καλύτερα νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε.

Γ. Γ. Νὰ πῆς στὸν κύριον Ρενάλ ὅτι ἐδιάβασα
στὴν *Revue* τὴν *Salaman-dra* του καὶ ὅτι πολὺ
τὴν ἐπῆνεσα. Ποτὲς ἡ φιλαρέσκεια τῆς γυναικὸς δὲν
υπέστη καλύτεραν ἀνατομίαν καὶ τὸ κάμνει μὲ ὁ-
σὴν λεπτότητά καὶ ὁ ἐντομολόγος πρέπει νὰ καρφώσῃ
στὴν συλλογὴ του, ὁλοζώντανη καὶ σπαρταριστὴ τὴν
πεταλοῦδα ποὺ φάνηκε ἀρκετὰ ἀνόητη καὶ ἄφρηκε
νὰ πιεσθῇ ! . . .

(Καὶ ἀ μεταφράσιν Γ. καὶ Κ.).

TH. BANTZON

